

זמן לדליה, מסתדר הכל בכי טוב. חיסגאל עם אמרגניו רוקד על קברם של התיאטרון הישראלי והתרבות המקורית, גרקוד אנחנו בדליה. הבה נצא במחול.

★ ★ ★

הקפקה הזקן והטוב

ת יקים, מזוודות, ילקוטי-צד, ילקוטי-גב, מספחות, כובעי טמבל וכובעי קש קפאו בבת אחת. שעת האפט: שמונה וחצי בדיוק נמרץ. האור כבה, המחוללים יחוללו.

הכל נהדר, הכל יפה. מצעד המחולות של אלף וארבע מאות רגלים, שלש חצוצרות תוקעות ושבע מאות גופות, גורף מבול של שבעים אלף ידיים מוחאות. השוטר על היציע משתולל משמחה, הוא מוחא כף גם מתוך לגבולות תפקידו. "יופי, לוחשת נערה בת 16 לחברה בן ה-17. נהדר!" צוחקים מהשורה מאתיים חברי עין-השופט. "חנדרבר", מאשרים זקני מלבין שליד הבמה. אדום, ירוק, לבן וצהוב תופסים את שלוש הבמות. "להדליק את כל האור על הבמה", מורה שולמית בת-דורי בטלפון, לעמדת החשמל שלמטה. האור עולה, ה מחוללים יורדים. מעמד דליה החל.

מסבת העשור. עשרה ברושי-ענק מסמלים את עשר השנים. הטקסט קלוש למדי, גם הרעיון. הביצוע לא טוב משניהם, אך ה מחזה נמשך. הקהל נוח וסלחני. מה שבא אחרי כן מתפה על הכל: "מסביב יהום הסער, אך ראשנו לא ישח... מפומים בחורים תשופים בדבקה פלמיח. התנועות מסוגנות, הביצוע מצוי, הקהל מבסוט. אחד הבחורים הוא דתי. הכיפה שעל ראשו נוצצת בזרקורים. הבחורים יחפים. הפלמיח היה צבא עני.

הדבקות מדביקות בהתלהבותן את האמפי תיאטרון משורה אל שורה. באהל התזמורת רוקד "סמן ימני" בראש המחנה, את שמחת הנצחון רוקדים אנשי איחוד הקיבוצים; את

נוסעים לדליה. נוסעים תלאביביים עם תיקי משרד מלאי כריכים ובסחודרים עבים; נוסעים חברי כפר-סולד במספחות צהאר, חולצות לבנות ומכנסים כחולים; נוסעים ירושלמים עם פנים חיחרות; דוה רים שוטרית-תנועה עם שרחלים לבנים, וה מון רב של קצינים וחילים, רפתנים מיגור ועובדי מטעים מאילון, גנות ממשר-העמק ותלמידי מוסד מבית-אלפא. חג לנו היום, חג לרגלים. חג לאקורדיון, חג לסמבור הערבי, חג לצהלת ה"הו!" הגרוני, וחג לחלילית הצנועה.

צלעות האמפיתיאטרון העצום והזקוף שחורות מבני-תשורות. אנשי מגרה פוגי שים בצהלה את חברי בארי, נערי הנחל של גירים מתחבקים עם חבריהם מסאסא. דליה צועדת בעצמה; בשורות ישרות באים גיבורי היום. הם מצטרפים אל חבריהם שבתפקיד, סדרנים וסדרניות, מוכרי תכניות ומראי מקומות. "לכאן חברה, בבקשה חברה, תודה חברה, אל תחק חברה, יש זמן ויש מקום, חברה."

כל ישראל חברים. אפילו התיירת ה שמנה בכובע הנוצה האדום, המזיעה כספי טפת ודורכת על היבלות של כולם, היא חברה. "את משתתפת חברה?" שואלת את התיירת חברה אחרת, הסבורה, בצדקי, ש כובע הנוצה הוא חלק מתלבושת של ריקוד עם אלמוני. "אי רונט אנורסטנד, מדאמ, עונה החברה האמריקאית.

"איך המרגש, רן?" מטלפנת מן היציע אל הבמה שולמית ("מיתה") בת-דורי, גי בורת היום, "הראש צלוז?" מיתה נרגשת מאד. ארנק על שכמה, מט פחת-דליה צבעונית על כתפיה וטלפון בידה. לידה, חברה לעבודה: תרצה הודס, גורית קדמן שהיתה פעם גרט קאופמן, גרטורד קראוס שנשארה גרטורד קראוס, וישעיהו אברך. מן הצד פוזלים לעברם הקומיסארים טדי קולאק ודויד ניב, היושבים כמיותרים מן הצד. גם בלי עזרתה של העדת העשור, שדאגה מאד להבכור ולא נותר לה כמעט

